

хлопане на крилата, да премине ято гжски, и гласътъ на тѣхниятъ водачъ високо се разнасяше въ нощната тишина.

„Веднѣжъ, като се разхождахъ изъ гората, видѣхъ посрѣдъ бѣлъ день една кукумявка, която седѣше неподвижно на единъ нисъкъ клонъ, и се приближихъ съвсемъ близо до нея; тя чу моитѣ стѣпки, но не можеше да ме види. Азъ нарочно шумѣхъ край нея, за да видя, какво ще прави; тя трепкаше съ крила и широко разтваряше клепачитѣ на очитѣ си, но и съ отворени очи тя нищо не виждаше, толкова ѝ се спѣше, че и на мене се приспа, като гледахъ нейното сънливо лице . . . Скоро нейнитѣ клепачи пакъ се затвориха и между тѣхъ останаха малки цепнатинки, както става съ дремяща котка, пкъ и въобще кукумявката доста прилича на крилата котка; тя цѣлъ день може да прекара въ такива сънливи мечтания. Кукумявката се стараете да узнае презъ цепнатинкитѣ на очитѣ си, какво нѣщо съмъ азъ, но азъ зашумѣхъ по-силно, тя разпери своитѣ широки крила, безшумно прелетя на другъ клонъ, по-далечъ отъ мене и тамъ отново заспа. Въ това положение тя ще чака своя день, който за нея почва съ вечерната дрезгавина . . .

„Азъ насипахъ по снѣга предъ вратата овесъ и весело и любопитно бѣше да се наблюдаватъ звѣрчетата и птицитѣ, които се събираха на моето безплатно угощение.

„Дене се явяваха кафяви катерички и ме забавляваха съ своитѣ изкусни скокове, които тѣ извършваха, за да се приближатъ до зърната и да си похапнатъ; ето една катеричка се приближи предпазливо съ малки скокове къмъ овеса, по-близо, по-близо и изведнѣжъ се връцна назадъ, като се